

Μια βιογραφική «ιχνηλασία» του Γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Η μελέτης του π. Χαρίλαου Παπαγεωργίου για το Γέρ. Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη, μετά το προλογικό σημείωμα του συγγραφέα (προηγούμενη ανάρτηση:<http://www.remptousia.gr/?p=75103>) εισέρχεται στην παράθεση των κυριότερων σταθμών του βίου του.

Βιογραφική «ιχνηλασία» [8] του Γέροντος Αιμιλιανού

Ο γέροντας Αιμιλιανός (κατά κόσμον Αλέξανδρος Βαφείδης) γεννήθηκε στη Νίκαια του Πειραιά στις 13 Νοεμβρίου 1934 . Σε αυτή την περιώνυμη προσφυγούπολη της Αττικής είχαν μετοικήσει οι ευλαβείς γονείς του, προσφυγικής καταγωγής . Οι ευσεβέστατοι παππούδες του, ο σηλυβριώτης Αλέξανδρος και η κωνσταντινουπολίτισσα Ευδοξία, δημοδιδάσκαλοι στο επιτήδευμα, είχαν εγκατασταθεί, με την ανταλλαγή των πληθυσμών , στο χωριό (Νέα) Σήμαντρα της Χαλκιδικής. Προερχόντουσαν από τα αλησμόνητα (παλαιά) Σήμαντρα της Καπαδοκίας όπου εργάστηκαν ως εκπαιδευτικοί από το 1906 έως το μεγάλο ξεριζωμό. Ο μικρός Αλέξανδρος περάτωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο δημοτικό κοντά στους παππούδες του και το δευτεροβάθμιο κύκλο στη Νίκαια όπου επέστρεψε .

Αριστούχος στα εγκύκλια μαθήματα , εισήχθη στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών παρακολουθώντας ανελλιπώς και επιμελώς τα μαθήματα των δύο πρώτων ετών. Εξαιτίας των βαθύτερων πνευματικών του αναζητήσεων, εγκαταλείπει τη νομική επιστήμη και εγγράφεται στη Θεολογική Σχολή του ιδίου Πανεπιστημίου όπου από νωρίς διαπρέπει στις σπουδές του. Από τα μαθητικά του χρόνια , εντάσσεται με ενθουσιασμό στο πνευματικό έργο της ανόρθωσης και κατήχησης της νεότητας όπως αυτό συντελούνταν πανελλαδικά μέσα από τα οργανωτικά πλαίσια της αδελφότητας θεολόγων

«ΖΩΗ»[9].

Ζώντας στο Οικοτροφείο της αδελφότητας[11], ενεργοποιείται στην οργάνωση νεανικών δραστηριοτήτων, όπως κατηχητικά και κατασκηνώσεις. Παράλληλα μελετά επιμελώς νηπτικά και ασκητικά κείμενα ενώ θέλγεται από τον πόθο της ιερωσύνης και της ισόβιας αφιέρωσης. Μάλιστα κατά την περίοδο αυτή - 1952 / 1953 και εντεύθεν - ωριμάζει μέσα του ο πόθος της ιεραποστολής εκτός των ορίων της ελληνικής επικράτειας[11] και η στροφή προς τον ευαγγελισμό των «εθνών» που αγνοούν τη σωτηριώδη αλήθεια της Εκκλησίας[12]. Ο νηπτικός προσανατολισμός του στην ιεραποστολή, τον οδηγεί παρά τους πόδας του φιλομονάχου και παραδοσιακού Μητροπολίτου τότε Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου Χαραλάμπους[13], ώστε να προετοιμαστεί κατάλληλα σε μοναστήρι της περιφέρειας των Τρικάλων.

Το 1960 αναθέτει τα καθ' εαυτόν στην ποδηγεσία του εμπείρου πνευματικού πατρός και έκτοτε γέροντός του μητροπολίτου Διονυσίου και εγκαθίσταται στα Τρίκαλα το 1960. Μετά παρέλευση λίγων μηνών κείρεται μοναχός και χειροτονείται διάκονος στην ώριμη ηλικία των 26 ετών, σύμφωνα με τα διακελευόμενα από τους θείους και ιερούς κανόνες[14]. Εγκαθίσταται προσωρινά στην παλαιά Ι. Μονή Αγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου, έως ότου χειροτονείται ιερέυς, και μετά λίγο διάστημα λαμβάνει το οφίκιο του αρχιμανδρίτου. Διορίζεται κατόπιν από το Μητροπολίτη καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Μεγάλου Μετεώρου.

Η ιστορική μονή είχε περιέλθει σε παρακμή και εγκατάλειψη και δεν διέθετε αδελφότητα. Για ικανό χρονικό διάστημα ο π. Αιμιλιανός ζει στην απόλυτη μόνωση. Παράλληλα με τα ηγουμενικά και μοναστικά του καθήκοντα, ο Μητροπολίτης του αναθέτει τη διοίκηση του ιστορικού θεομητορικού ναού Παναγίας Επισκέψεως Τρικάλων και τη διοργάνωση του έργου της χριστιανικής διαπαιδαγωγήσεως της νεότητας στην επαρχία του[15], με τη σύσταση και λειτουργία κατασκηνώσεων, ενοριακών κατηχητικών σχολείων και νεανικών βιβλιοθηκών. Τον ενθαρρύνει στο έργο της εξομολογήσεως της μαθητιώσεως και εργαζομένης νεολαίας.

Μέσα από τις κατηχητικές, κηρυγματικές και εξομολογητικές του δραστηριότητες δημιουργείται ένας κύκλος νέων ανθρώπων με πνευματικά ενδιαφέροντα και κλήσεις αφιερώσεως. Έτσι από το 1965-6 εγκαθίστανται στο Μ. Μετέωρο οι πρώτοι μοναχοί και ακολουθούν ως το τέλος της δεκαετίας αρκετοί ακόμη. Παράλληλα συμπηγνύεται και μία γυναικεία συντροφιά με ανάλογες αναζητήσεις, η οποία αναζητά τόπο εγκαταστάσεως

και ανασυστάσεως παλαιάς μονής , αρχικά στην Ι. Μ. Σιαμάδων στην Καστανιά της Καλαμπάκας και κατόπιν στην Ι. Μ. Αγίων Θεοδώρων[16] Καλαμπάκας .

Μέσα στην αναζήτησή του για εντονότερη βίωση του μοναστικού ιδεώδους ο Γέροντας Αιμιλιανός σχετίζεται με σημαντικότερες πνευματικές φυσιογνωμίες και οσιακές μορφές των ημερών του , όπως οι πατέρες Αθανάσιος Χαμακιώτης, Δημήτριος Γκαγκαστάθης, Αμφιλόχιος Μακρής, Φιλόθεος Ζερβάκος, Σίμων Αρβανίτης, Δαμασκηνός Κατρακούλης, Ιουστίνος Πόποβιτς. Πραγματοποιεί τις πρώτες ιεραποδημίες του στο Άγιον Όρος και τρέφεται πνευματικά από τη γνωριμία του με τους γέροντες Παΐσιο και Εφραίμ Κατουνακιώτη.

Το Νοέμβριο του 1973, λόγω του αυξημένου τουριστικού ρεύματος στα Μετέωρα και διαφωνιών με την τότε τοπική εκκλησιαστική αρχή , καλείται από την Ιερά Κοινότητα του Άθω και μεταφυτεύεται μαζί με την ανθούσα αδελφότητά του στην Ι.Μονή Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους , όπου εκλέγεται καθηγούμενός της κατά τα αγιορειτικά πρότυπα. Ενθρονίζεται στο θρόνο του Αγίου Σίμωνος τη 17η Δεκεμβρίου 1973 και διατηρεί τη θέση του Ηγουμένου έως το 2000 , οπότε παραιτείται οικειοθελώς κι έκτοτε εφησυχάζει. Κατά την 27ετια της ηγουμενίας του επιτελεί λαμπρό και παγκοσμίως εύφημο έργο, προβάλλοντας τα γνήσια ιδεώδη του ανατολικού Ορθοδόξου Μοναχισμού σε οικουμενικό επίπεδο. Αναμορφώνει κι ανακαινίζει τα παλιά μετόχια της Μονής στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Ιδρύει το Ιερό Κοινόβιο του Ευαγγελισμού στην Ορμύλια της Χαλκιδικής και εγκαθιστά εκεί την πολυπληθέστερη επί ελλαδικού χώρου γυναικεία μοναστική αδελφότητα. Συνιστά εκ του μη όντος άλλα τρία κοινοβιακά μετόχια στη Γαλλία και εντάσσει στη δύναμη της Μονής ένα ακόμη ανδρώο κοινοβιακό μετόχιο στη Γουμένισσα Κιλκίς. Πραγματοποιεί πλήθος διαλέξεων και ομιλεί συχνά εκτός Αγίου Όρους μετακαλούμενος από τους οικείους αρχιερείς στην Ελλάδα και την Κύπρο. Αποσύρεται το 1995 από τη διακυβέρνηση της Μονής[17] λόγω ανήκεστης βλάβης της εύθραυστης υγείας του και εφησυχάζει , «ανταναπληρών τα παθήματα του Χριστού»[18], στο Ιερό Κοινόβιο του Ευαγγελισμού στην Ορμύλια της Χαλκιδικής.

[Συνεχίζεται]

[8] Οπ. παρ. σ. 107-114.

[9] Στοιχεία για την ένταξη αυτή του γέροντος Αιμιλιανού συναντούμε και

στο βιβλίο του Χρήστου Γιανναρά , *Καταφύγιο Ιδεών*, εκδ. ΔΟΜΟΣ , Αθήνα 1987 σ. 64-77 και 85 - 91

[10] Προφορική μαρτυρία του συγκοιτωνίτη του κ. Βασιλείου Μπαλτά , φιλολόγου , τ. λυκειάρχου.

[11] Θανάση Παπαθανασίου, *Ιεραποστολική εμπειρία και ακαδημαϊκά ζητούμενα* , στο χαριστήριο τόμο : *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ*, εκδ. Ίνδικτος , 2003 , σ. 619-626.

[12] Ηλία Βουλγαράκη , *Ιεραποστολή*, εκδ. Αρμός, Αθήνα 1989, σ. 9 -10.

[13] Πολυκάρπου Τύμπα Πρωτ. , *Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών Διονύσιος , μια λαμπρά ενδεκαετία*, Αθήνα 1985 , σ. 63 - 75.

[14] Γ.Α. Ράλλη - Μ. Ποτλή , *Σύνταγμα των θείων και ιερών κανόνων, Νομοκάνων* , τιτλ. Α κεφ. κη στον τ.Α, σ.65 , *ιέ Κανών της εν Χαλκηδόνη Δ Οίκουμανικῆς Συνόδου και ιδ Κανών της εν Τρούλλω Στ Οίκουμανικῆς Συνόδου* στον τ. Β , σ. 254 & 337, *ιά Κανών της εν Νεοκαισαρεία Συνόδου και ερμηνεία Ζωναρά* στον ιστ Κανόνα της εν Καρθαγένη Συνόδου στον τ. Γ , σ. 88 & 342 , *Ματθ. Βλάσταρη κεφ. Β τοῦ στοιχείου Η* στον τ. Στ , σ. 302.

[15] Δελτίον Ι.Μ. Τρίκκης και Σταγών , Ιανουάριος 1962 κ.ε.

[16] Αιμιλιανού Αρχιμ. , *Ισαγγελος Χορεία*, στον τόμο *ΟΡΜΥΛΙΑ*, εκδ. ΙΝΤΕΡΑΜΕΡΙΚΑΝ Αθήνα 1992, σ. 90.

[17] Μωϋσέως Μοναχού Αγιορείτου , *Ιερές Μορφές του Αγίου Όρους*, εκδ. ΤΕΡΤΙΟΣ, Κατερίνη 2006, σ. 445.

[18] Πρβλ. *Κολ. 1, 24.*